

Magisterská práce

Tereza Terberová

Herecká práce ve školním divadle a
v profesionálních podmínkách

Svou magisterskou práci koncipovala Tereza Terberová, jako detailní popis své cesty od prvních krůčků a dětských tužeb až po nástup na profesionální scénu Divadla na Vinohradech, a to hned v titulní roli Její pastorkyně Gabriely Preissové. Takovou akceleraci od přijetí na DAMU k hlavní roli již na počátku čtvrtého ročníku zažívá opravdu jen málo absolventů, a bylo by je možné spočítat na prstech rukou.

Na závěr své práce píše: **Když jsem s prací začínala, nevěděla jsem o čem psát, radili mi, ať píšu o svých problémech, které jsem musela řešit a já jsem odpovídala, že si nevybavuji žádné problémy, které by mě nějak svazovaly. Až když jsem začala lovit hluboko v paměti a skutečně jsem se pustila do psaní, tak jsem si je začala teprve opravdu uvědomovat. To, že jsem si je nejprve nevybavila, je podle mého mínění způsobeno tím, že jakékoliv potíže a překážky řeším hned v době, kdy nastanou. Nemám sklon k tomu jen o nich mluvit a stěžovat si, vymlouvat se (na únavu, na počasí, na zdraví atd.) nebo dokonce svalovat vinu za to, že mi něco nejde, na něco nebo na někoho mimo mne (na režiséra, kostým, rekvizitu...), naopak ji hledám v sobě a snažím se s tím udělat co nejvíc, co je z mé strany možné.**

Při hodinách herecké výchovy, kdy jsme se setkávali, s tím nelze než souhlasit. Od počátku se Tereza Terberová snaží popisovat velice upřímně své pochyby, jistou uzavřenost, plachost při styku s lidmi a bojuje s introvertností, která je, zdá se její vlastností a snaží se s ní vyrovnat. Ta ji však spíše než k uzavřenosti a studu vede spíše k pokoře a pocitu odpovědnosti. O tom se mimochodem svěčuje v úvodu a zaznamenává zásadní přerod z rozevláté a nedospělé studentky gymnázia v odpovědnou posluchačku vysoké školy. Sama sebe pak nazývá dokonce „šprtkou“.

Cenné a zajímavé na této práci je pak, jak z „holky od koní“, nepopsané a nezkažené nějakou amatérskou představou, špatných návyků z nějakého málo kvalitního dramatického kroužku v sobě pomalu objevuje dramatický talent, jak

pomalou a plašou zápasí s fyzickým kontaktem kolegů, který jí není příjemný a cítí se zpočátku ve větší společnosti „obklíčená“.

Postupné odhalování své komplikované povahy ji však nezabavuje její někdy až dětsky naivní autenticity, tedy tím nejcennějším.

Dojemné je pak zamyšlení, jak brát kritiku, když na stejnou roli vyjdou dvě naprosto odlišné a protichůdné. Co si vzít za poučení, jak reflektovat výhrady? Cituje z kritiky Jany Machalické“

„Představitelka Jenůfy Tereza Terberová se s prostorem vinohradského jeviště především potýkala hlasově a pak se i vzhledem ke své herecké nezkušenosti dostala do pasti psychofyzických ilustrací, nervně třešá, třeba v úvodu je její vyhlášení Števy (Marek Lambora) skoro nesnesitelné.“

A dále z kritiky na I-divadle *„Zpočátku nevýrazná Tereza Terberová vyniká hlavně v druhé polovině, obdivuhodně profesionálně ovládá rozlehlé vinohradské jeviště“*

To největší zklamání, že tím co nejvíce selhává u českého divadla, je právě divadelní kritika, ji ještě čeká, ale to nebylo tématem její magisterské práce. Dále se pak podrobně zmiňuje o práci na Jenůfě a dostává se také k popisu rozdílu mezi prací v podmínkách DISKU a na profesionální scéně. Nejsou to věci nijak objevené, ale sám si pamatuji ten „úraz“, kdy jsme se po příchodu do prvního angažmá vyrovnávali s naprosto odlišnými podmínkami od technických podrobností až k práci s režisérem, který už není hereckým pedagogem, ale strůjcem celého představení.

Máme tedy před sebou magisterskou práci, kterou doporučuji k obhajobě, neboť její kvality mohou být užitečným návodem pro budoucí absolventy, jak se vyrovnat s nečekaným a závrátným startem od klauzur ve zkušebnách DAMU, přes Disková, studentská představení až na jeviště největšího specializovaného činoherního domu.

Tomáš Töpfer

Navrhuji hodnocení B